

שמנה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

מסורת
השרים

אומר דפליגי לענין עומאה וטפסה ומסוס קרא: לענין שבת. דעממא מסוס רפואה הוא מי שמעת להו: סא דאישפיה. בגיויחו אסור
דמוכחא מלפא דלרפואה קא מכיז: סא דלא אישפיה. אלא רחץ וילא עומר: כהניסא. דקתני רוחזין בללא אישפיה: מפנין. מאלנך: מלפא
שלא נשפיה. כדון המיס דנראה כמיקר בעלמא: כיפין. סאן רוחזין כון בחול לרמייה שאינה לרפואה: כריסין. אין רוחזין דמוכחא
מלפא דלרפואה וטרייהו דאישפיה: מי הפסרה אמי הפסרה לא קשיא. סך דקתני רוחזין כמי המסרה אהך תרתי דלעיל דקתני אכל לא
כמי המסרה הא דאישפיה הא דלא
אשפיה בתנאי איובין. מפרש
בגמרא שאינו מאכל כריאים ומוכחא
מלפא דלרפואה אכל ליה: אכל
אוכל סא אס ועור. שהרבה אוכלין
איתו כשאן כריאים: ממי דקליס.
מפרש בגמרא: וכוס עיקרין. משקה
שכותין לתוכו עיקרי ירקות וכשמים
ובגמרא מפרש ליה: מפני שכן
ירוקס. לחיילי של ירקון ואינו מאכל
כריאים: לנמא. אס אינו מולה:
גמ' אמר רב יוסף אנוכ. דלרפואה
שהוכשר להואה הוא שקרין אכרסא
בר המז: איובין. דמתניתין הוא
שקרין אכרסא בר היגע ויש מרבוטי
מפרשים בר המז שגדל במקום גמי
בר היגע שגדל בין ההגיס רוגלך:
טולא אמר. ר' זבד דלרפואה הוא
מרוח חוורא בלע"ז שלי"א: שפוסק.
הוא אוזב דלרפואה: ג' קלמס.
דלגודה כתיב וזין לגודה פחות מג':
וכסן ג' גבעולין. ככל קלח ג' גבעולין
קניס דקיס כעין של קבוטאקוקיני.
הולעים שבכני מעיס: דחליף עליה
מ' יומי. משנתן: פותק. בלע"ז
פולחיל: לארקסא. תולעים שבכני:
ממאי הוי. החולי: ממומלא. כסך
בנחלים: אליבא ריקנא. קודם
אכילה: ומגרי דרוביא. לולבי הולקן
כעין לולבי גפנים: רוביא. חילקן
פינגרי: ומשתי מיא כהניסו. האוכל
אחד מאלו קודם אכילה ושותה אחריו
מוס: ואי לא. אי לית ליה פותק
ל"א אכליה ולא אישפיה: סהלי. שחלי
כריסין: לימון גרמא. היא מולן אכר
יפה מאוחו כשר וימן שמו בפיו:
גורדא דספינסא. קליפה גרודה מן
הסכה: מפילא לפסא. סתרה
גרודה מלמעלה למטה: דלמא נפקא.
התולעים: איידי פומיה. דרך פיו:
כי שבני. צין השמשות בחשכותא
דשמי. ל"א כי שבני בבית אחד
משכניו שלא ירית הוא הריח שהוא
קשה לו: נסכרין נקבוס דליס.
יסתוס נחיריו שלא ירית ל"א יסתוס
נחיריו וקבי אוניו שלא ילא כח
המשקה מגופו: מפני אפשיפה.
מקום שנפח הדקל אישכרנקי"ר.
תוערל ימירפא. טך הגדל יחדי

לד אב מיי פכ"ח סה"ל
שנה כלכה כח סג
לחין סה טו"ע א"ת
סי שנה סתיף מד:
לה גיוי"ם שם כלכה כח
טו"ע שם סתיף לו:

אומר דפליגי לענין עומאה ומלפא לענין שבת מי שמעת להו אלא אמר רב
נתמן בר עובב לא קשיא הא דאישפיה הא דלא אישפיה במאי אוקימתא
לבתרייתא דלא אישפיה, אי דלא אישפיה אפילו בגמ' משנה גמ' דהתניא

וחזין כמי טבריא ובמי משרה ובימה של סרום ואף על פי שיש לו חממים
בראשו כמה דברים אחרים שלא נשתהא אבל נשתהא אסור אלא ים הגדול
אם הגדול לא קשיא הא כיפין שבו הא ברעים שבו, מי משרה אמי משרה
גמי לא קשיא הא דאישפיה הא דלא אישפיה: מתנאי יאין אוכלין *איובין
בשבת לפי שאינו מאכל כריאים אכל הוא את זיעור ושותה אבוברואה
*כל האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל המושקן שותה חוץ כמי דקלים וכוס
עיקרין מפני שהן לירוקה אבל שותה הוא מי דקלים לצמאן וסך שבין עיקרין
שלא לרפואה: גמ' אמר רב יוסף אבוב-אכרסא בר המז איובין-אכרסא בר
היגע עולא אמר מרוא חוורא עולא אילע לפי רב שמואל בר יהודה אייתו
לקמיה מרוא חוורא, אמר היינו "אוזב" דכתיב באורייתא רב פפי ישומשוק
א"ר ירמיה מדיפתי כוותיה דרב פפי מסתרבא *דתנן מצות אוזב שלשת קלחין
ובהו שלשה גבעולין ושומשוק הוא דמשכתבא הכי, למאי אכלי ליה לרקקאני,
במאי אכלי ליה? בשבע תמר איכמתא ממאי הויה מקימחא דשערי (במנא)
דחליף עליה ארבעין יומין: אבל אוכל הוא את יערה: מאי יעור-פותרק למאי
אכלי ליה לארקנא, במאי אכלי לה? בשבע תמר חוורתא, ממאי הויה מאומנא

ושלשן: מותר לרחוקין א
אע"פ [שהן] חמין. ואין
רוחזין כיסא של סרום
אכל בים הגדול ככל ל
ר' יוחנן פלוגתא. ר'
סאיר אסר ר' יהודה
שרי ואתקף רב נתמן
בר יצחק עליה עד כאן
לא פליגי אלא לענין
טפסאה ופורה אי עלתה
לפסלה לא אבל לענין
שבת לא פליגי ומסו
אם נשתה בים הגדול
בשבת כרי להתרפאות
אסור ואם לא נשתה
מותר ומקשינן במאי
אוקימתא הוא כרייתא
דקתני רוחזין בים
הגדול בלא אישפיה
אימא טפסא ולא כמי
משרה [ואי] לא אישפיה
אפי' כמי משרה כמי
שרי. דתניא רוחזין כמי
כריאיובי משרה וימא
של סרום וצ"ע שיש לו
הספין בראשו כד"א
בשלא נשתה (אסור)
אבל נשתה אסור
ופקדי' כי אסרי שותה
כמי משרה אבל בים
הגדול ימים וריס
אחרין. הא דתניא
רוחזין כמי הגדול במים
יפין שבו דלא מסו. הא
דתניא אבל לא בים
הגדול ברעיס שבסו.
מי דקלים המעין הוציא
כמערבא מין אותן
שחלישכו ושלמי שבין
מי דקין שרוקין את
אגוז וזאת המרה. אבוב רועה פי'
בלשון ישמעאל אבוב
אל רעאי או עצמה:
רעאי:

רב נסים גאון
חיים בן הון הכתוב מים
הים נאמר בוב (ויקרא)
עו) והוא כשרו במים
הים וזה מיוחד בים
בלבד ולא בובה כמי
שש בחופתא (ויקרא)
קנס) חוורא בוב סה
ב' פ' טו"ע
קל טו"ע
א"י ג' ו' ג' ו'
ח' ו' ו'
ח' ו' ו'

ומאי אליבא ריקנא, ומבישרא שבמא אליבא ריקנא, ומבישרא דתורא אליבא
ריקנא, מאמנונא אליבא ריקנא, ולגרי דרוביא אליבא ריקנא ומשתי מיא
אבתריה: ואי לא ליבלע תחיל חוורתא, ואי לא ליתב בתעניתא וליתי בישרא
שמנא ולישדי אנומרי ולימין גרמא ולינמע חלא לא יכא דאמר חלא לא משום
דקשי לכבדא ואי לא לייחי גורדא דאסינתא דגרידא מעילאי לתתא ולא
מתאי לעילאי דילמא נפקא אידי פומיה, ולישלקה בשיכרא בי שיבבי ולמחר
נסכרין לנקבין דידיה ולישתי, וכי מפני, מפני אפשיחה דדקלא: ושותין
אבוברואה: מאי אבוברואה חומריא, מאי חומריא חוורא יחידא, למאי עבדי
לה לגילויא, ואי לא לית המשא כלילי וחמשא כוסתא דשיכרא ונישלוקינהו
בהדי הדדי עד דקיימא אאנפקא ונישתי, אימיה דרב אחדבי בר אמי עבדה ליה
להווא גברא חד בלילא חד כוסתא דשיכרא שלה ונישקתיה ושיגרא תנורא
וגרפתיה ואותביתיה לבינתא בגוייה ונפק כהוציא ירקא, רב אימי אמר רבועתא
דחלבא מעווא חוורתא, רב הונא בר יהודה אמר ליתא אתרוגא חלייתא ולחייקיה
ולימלייה דובשא ולתביה בי מילל תנורא, וליכליה, רבי תינא אמר מי רגלים
בני ארבעים יום: כריזנא לויבורא, וביעאה לעקרבא, פלגא ריבעא לגילויא,
ריבעא אפילו לכשפים מעלו. אמר רבי יוחנן אינגרין ואבנגר ותרייקה מעלו
בין לגילויא בין לכשפים. הא דבלע חוויא זוכליה כשותא במילחא
לירחמיה תלתא מילי, רב שימי בר אשי חווייה להווא גברא דבלע חוויא
אודמי ליה כפרשא, אוכליה כשותא במילחא וארדמיה קמיה תלתא מילי ונפק
מיניה גובי גובי איכא דאמר רב שימי בר אשי בלע חוויא אחא איהו
אודמי ליה כפרשא אוכליה כשותא במילחא וארדמיה קמיה תלתא מילי
ונפק מיניה גובי גובי. הא דמא דפרקת חוויא לית עוברא דחמרא
חוורתא וליקדעיה ולתביה עילייה והני מילי דלא אישתבא מרפה, ההוא
בר

חיים בן הון הכתוב מים
הים נאמר בוב (ויקרא)
עו) והוא כשרו במים
הים וזה מיוחד בים
בלבד ולא בובה כמי
שש בחופתא (ויקרא)
קנס) חוורא בוב סה
ב' פ' טו"ע
קל טו"ע
א"י ג' ו' ג' ו'
ח' ו' ו'
ח' ו' ו'

כלל עקף: לגילויא. מי ששתה מים מגולין חמסה לילי. וורדין כוסתא דשיכרא. כוסות: עד דקיימי אלנפקא. שיעמדו על מדה
מחזקת אנפק והיא רביעית הלוג כדלמרינן בחזקת הבתים (ב"ב נה): ושגרא תנורא. הסיקה תנור. וגרפסיה. מגחלים שימטין קלת
ואוסכה לבינסא כגוייה. שיכב עליה ולא יסיה: ונפק מיניה. הקיא הארס שבלע: סולא. עלה של לולב: אפרוג חליסא. מתוק:
ולתייקי. לגויה יתקוק כותבו חקק: וליפכה כי מילי דנורא. מניחו ע"ג גחלים לוחשות שיכבשל האתרוג בדבש: בני מ' יום. שעברו
עליהם מ' יום. ל"א של תיטק בן מ' יום: כריזנא לויבורא. כוס קטן מאלד ושמו כריזנא מלוחין מי רגלים שותין למי שנשכחו לרעה ומתרחף:
רבינסא נפקר. רביעית לוג למי שנקלו עקרב: פלגא ריבעא לגילויא. חלי לוג: רבעא לוג: אינגרין ואבנגר ופירייקי. מים שנשלק
כרס כגרי מין עשב ששמו כגרי והסם אינגרין מי שלק תרדין כדלמרינן (ברכות דף לה): אינגרין מיל דסילקא ותרייקי צרי: אידמי ליה
כפרשא. תופסו ומיסקו שהפחד והמרוגה והכשות מתישין כחו (ומלחם ומת הנחש כותבו: גובי. חתיכות חתיכות ילא הנחש ממט
גובי כרוגולין בלע"ז: דערקיס. נשכו: עוברא דחמרא כוורא) ועובר הגמלא במעי תמורה לבנה: דלא אשכתה מרפא. האס:
בר

שימטין ביאת מים חיים
כב"ה לכל שעת (דף נד)
(דף עו) אסרו נתן עליו
שני ללעילא מוק מים חיים

[מבשלה]
שבמשיבות א"י
איובין י"ו]

בככות לת.
יומא מט.

סוכה יג.
פסה פי"א מ"ט
א' ב' ד' כ' ו' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט

הגרות
הב"ח
(ה) רש"י ד"ה
חידושי וכו'
כחו ומתחמס
ומת:

[פ"י הערוך
אחד מה'
כריעית]

שימטין ביאת מים חיים
כב"ה לכל שעת (דף נד)
(דף עו) אסרו נתן עליו
שני ללעילא מוק מים חיים